

Стояло літнє місячне безвітря...

Платон Воронько

Стояло літнє місячне безвітря.
Старий ялинник наче скам'янів,
Він підіймав шпилів готичні вістря,
Мережив тінню рівний пруг полів.

З-під крил упали бомби-запальниці.
Шпилі повільно сунулись на пні,
А пруг ланів — неначе край спідниці
У юнки на Купала при вогні.

Коли б дівча — втекло чи закричало,
А бір мовчав, не зойкнули лани.
Лише насіння — всіх начал начало —
Нестямно рвалося кудись на край війни.

Де ж край війни?..
Ніхто не знав на світі.
І падали зернята в жар згори,
Як падають бійці, раптово вбиті,
Як падають їх рідні матері,
Коли приносять звістку поштарі.